

היה אוכל בתרומה, והרגיש שנזדעו עמו, אבריו, שנעקרה שכבת הזרע מקומת, ועומדת לצאת אל מחוץ לגוף, הרי הוא אוחז באמונה באופן המונע את יציאת שכבת הזרע, ובולע את התרומה, לפני שיצא הזרע החוצה והוא טמא.

ומטמאין הוב ובבעל הקרי בכל שהוא, אפילו יצא מהן שיעור קטן בעין החדרל, ובפחות מבן.

גמורא:

שנינו במשנה, שלדעת תנא קמא [רבנן], לידה של ولד באופן של "יוצא דופן", אינה מטמא את אמו בטומאת לידה.

אמר רב מנני בר פטיש: מי טעמייתו דרבנן?

אמר קרא [ויקרא יב] "אשה כי תזריע, ילדה זכר", עד שתולד במקום שהוא "مزורעת".⁽²⁾ מלמד הכתוב שאין טומאת יולדת האמורה בפרשנה נהוגת רק אם יצא הولد דרך המקום שבו "مزורעה" האשה בשעת תsmith שבה הפרודור, "הבית החיצון" של הרחם. אבל על לידה באופן של "יוצא דופן", שלא יצא הولد דרך המקום שהוא מזורעת בשעת תsmith, לא נאמר הדין של ימי טומאה וימי טהרה וחינוי הקרבנות, המבוירים שם בפרשת 'אשה כי תזריע'.

ורבי שמעון,⁽³⁾ מה הוא לומד מהפסוק של

ילדה זכר".

3. רשיי הקשה לרбанן, הלומדים מהפסוק

בה ימי טהרת, שאין לילדה זו דין דם טהור שיש לכל יולדת [שם ל"ג ימים לוולד וכור, או ס"ז יום לוולד נקבה]. ואין חיבור עליוי, על לידתו, קרבן יולדת. והטעם לכל הדינים הללו הוא כאמור, שלידת יוצאה דופן אינה נחשכת לידי.

רבי שמעון אומר: יוצאה דופן הרי זה בילד רגיל. ולכן ישבחן עלייו ימי טומאה וימי טהרה, וחיבור על לידתו קרבן לידי.

ב. כל הנשים מטמאות בטומאת נידה או זבה, ב"בית החיצון", שהוא הפרוזדור המצוי בין הרחם ובין הצד החיצון של הגוף.

דהיינו, אף על פי שלא יצא הדם מהפרוזדור אל חוץ לגופה, כיוון שיצא הדם מהרחם אל הפרוזדור [אשר בו עובר הדם בדרך אל מחוץ לגוף], הרי היא טמאה.

שנאמר [ויקרא טו] "אם יהיה זובה בבשרה". מלמד הכתוב "בבשרה", שאפילו נמצא הדם עדין בשרה, ולא יצא חוץ לגופה, הרי היא טמאה, כיוון שכבר יצא הדם מהמקור אל הפרוזדור.

אבל הוב ובעל קרי אין מטמאין עד שתצא טומאתן [קראיין או זיבתן] לחוץ.

דהיינו, גם אם נעקרה הזיבה או שכבת הזרע מקומת והיא נמצאת כבר ב津ור שבתוכה האם, אין האדם נתמא בטומאת זיבה או בטומאת בעל קרי, עד שתצא הזיבה או שכבת הזרע אל מחוץ לגוף.

2. במקום שمزורעת. שנינו לעיל [כה ב]: איש מזוריע תחיללה, يولדה נקבה. אשה "מזורעת" תחיללה, يولדה זכר, שנאמר "אשה כי תזריע",